

Calendar de Studiu Biblic 2023

" LA ÎNCEPUT, DUMNEZEU "

" (Geneza)"

FEBRUARIE

Dumnezeu (deși nevăzut) – El este la început

03.02 – La începutul, când Cain s-a îndepărtat de Dumnezeu – Oamenii încep să cheme Numele Domnului. Geneza 4:1-26 – (Geneza 4:26);

10.02. – Începutul decăderii generalizate a omului – Arătarea milei Domnului față de cei drepti. Geneza 5:1-6:8 – (Geneza 6:8);

17.02. – Începutul faptelor credinței – în ciuda decăderii generalizate a oamenilor. Geneza 6:9-22 – (Evrei 11:7);

24.02. – Revărsarea potopului mâniei divine – începutul salvării celor drepti. Geneza 7:1-24 – (Geneza 7:7).

„Privește înspre Cer în fiecare dimineață, Înlocuiește cu-nchinare lacrimile din regret
Stând înaintea Dumnezeirii cu toată reverența, pune un stop trecutului,
Oprește-te și ia-o de la început.”

de P. Crăiță

Rugăciune pentru bătrâni și bolnavi:

Surori:

Alexiu Vasilica, Danciu Florica, Armeanu Elisabeta, Baban Antonina, Băgu Maria, Bratu Aurelia, Camen Maria, Caranfil Valentina, Foșăneanu Valeria, Grigoraș Ana-Maria, Ilea Lucica, Iordache Steluța, Mihăilescu Aneta, Moldoveanu Sanda, Nicolin Viorica, Sbângu Aurica, Stănescu Mariana, Voicu Elisabeta, Bălan Lorelai, Ivanov Maria, Dumitrașcu Felicia.

Frați: Pascale Ioan, Fătu Nicolae Bălan Gino, Bogdan Gh., Camen Constantin, Cătrună Anghel, Crihan Luca, Lopățică Ghe., Marcu Ioan, Nicola Cornel, Răchită Marinela, Socol Neagu, Vlăsceanu Florin, Ghereben Darius, Săuleanu Dumitru.

Frați și surori bătrâni:

Surori: Baltac Elena, Dăduică Floarea, Leța Maria, Păcuraru Emilia, Petrescu Maria, Preda Emilia.

Frați: Fulea Emanoil, Silivestru Ștefan.

Anunțuri:

Programul serviciilor divine ale Bisericii:

- Duminica: ora 10:00 – 12:00 și 17:00 – 19:00;
- Vineri seara: 17:00 – 18:30 studiu biblic;
- Sâmbăta de la ora 17:30 – program tineret.
- 05.feb. ora 17:00 Adolescenții vor aduce laudă Domnului;
- 26.feb. ora 17:00 Orchestra bisericii va lăuda pe Domnul.

"LA MULȚI ANI" pentru sărbătorii din luna: FEBRUARIE

Bratu Aurelia	01	Vlăsceanu Fabiola	13
Petrescu Maria	01	Marcu Ioan	16
Băgu Maria	03	Crihan Ana	17
Filipescu Elena	03	Olaru Gabriela	17
Boghean Claudia	04	Pleșa Eliza	18
Socol Daniela	05	Petrariu Dănuț	20
Cimpoieșu Elena	06	Maftei Cristina	24
Foșăneanu Mihaela	10	Fătu Nicolae	25
Cartacai Maria	11	Anăstăsoaie Zenovia	28

Gherman Petru 28

“ Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un
scut, Domnul dă îndurare și Slavă și nu
lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață
fără prihană.” Psalmul 84:11

Biserica Creștină Baptistă "Sfânta Treime" Constanța

Str. Luminiișului, nr. 6, Constanța, România 900589
Telf/fax: 0241-633-845E-mail: office@sfantatreimect.ro
Website:www.sfantatreimect.ro

BULETIN DUMINICAL

Anul XII, Nr. 141, 01 FEBRUARIE 2023

La început, când Cain s-a îndepărtat de Dumnezeu – Oamenii încep să cheme Numele Domnului. Geneza 4:1-26 (Geneza 4:26)

Lui Set i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului (Geneza 4:26)

Cap. 4 începe istoria omului într-o lume decăzută. Primul lucru care se întâmplă este că Adam și Eva au copii – Cain, apoi Abel. Nu sunt nici primii copii ai lor și nici singurii (vezi 5:4 – ei au avut probabil mulți fii și fiice). Însă, înțelegem că Dumnezeu este credincios promisiunii din 3:15. Eva imediat face legătura dintre faptul că îl naște pe Cain, apoi pe Abel, cu această promisiune a răscumpărării. Așadar, primii oameni așteaptă împlinirea promisiunii cu credință în Dumnezeu.

Însă, caracterul celor doi fii iese la iveală abia când aduc jertfe Domnului. Ei sunt oameni religioși, însă doar Abel se bucură de faptul că jertfa sa este primită – Domnul a găsit plăcere în Abel și jertfa lui, dar în Cain și în jertfa lui, Domnul nu a găsit plăcere. Explicația o avem în Evrei 11:4 – Abel a fost motivat de credință în Dumnezeu; aceasta a fost arătată în felul în care el a adus jertfa. Cain, desigur, a căutat să obțină binecuvântarea lui Dumnezeu prin meritele sale.

Diferența dintre Abel și Cain (în ceea ce privește atitudinea lor înaintea lui Dumnezeu) l-a făcut pe Cain să-l urască pe fratele lui și, de aceea în ciuda avertizării lui Dumnezeu, Cain l-a omorât pe fratele lui. Abia acum vedem diferența de caracter dintre cei doi frați. Putem spune că pe linia lui Abel ar fi trebuit să apară sămânța femeii (3:15), însă sămânța șarpelui a zdrobit călcâiul seminței femeii.

Pedeapsa lui Cain din partea lui Dumnezeu ne arată ce era în inima acestuia: lipsă de dragoste față de fratele lui și sfidarea lui Dumnezeu. Mai mult, când Dumnezeu rostește pedeapsa lui asupra lui Cain, el nu suportă pedeapsa și nici nu se pocăiește. El devine un fugar din prezența lui Dumnezeu. Astfel, urmașii lui Cain nu vor să aibă de-a face cu Dumnezeu

Urmașii lui Cain se dovedesc a fi oameni foarte întreprinzători în zidirea de cetăți, în creșterea vitelor, în muzică și fetele lor sunt foarte frumoase. Toate acestea dezvoltă în această generație a lui Cain sentimentul falsei siguranțe – ei nu au nevoie de Dumnezeu; ei se bazează pe ei înșiși. În felul acesta violența lor crește tot mai mult până acolo încât Lameh, un produs al mentalității că nu au nevoie de Dumnezeu, ajunge să sfideze legile lui Dumnezeu: pervertește căsătoria, devenind poligam și se laudă cu crimele sale; mai mult, îl întrece pe Cain în dorința de a-și căuta singur dreptatea

Și totuși, Dumnezeu este îndurător: El continuă împlinirea promisiunii cu privire la sămânța femeii: dă un alt fiu lui Adam – pe Set, din care se naște Enos și sămânța femeii devine o generație de oameni care cheamă numele Domnului. Nevoia după Dumnezeu a

acestor oameni este vie și este mare. Desigur, închinarea la adevăratul Dumnezeu devine o caracteristică a generației lui Set, prin Enos.

Începutul decăderii generalizate a omului – Arătarea milei Domnului față de cei dreapți

Geneza 5:1-6:8 (Geneza 6:8)

Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului (Geneza 6:8)

Faptul că „atunci (din momentul când Domnul a dăruit lui Set, înlocuitorul lui Abel, un fiu, pe Enos) au început oamenii să cheme Numele Domnului” (4:26) a constituit o intervenție a harului lui Dumnezeu în omenire. Omorârea lui Abel de către Cain, fratele lui, fuga lui Cain din Fața Domnului, în urma pedepsirii sale de către Dumnezeu, dezvoltarea generației lui Cain și prin ei escaladarea răului pe pământ, toate acestea arătat într-un fel că omenirea părea abandonată de Dumnezeu pentru a fi sub autoritatea lui Satan. Părea că promisiunea răscumpărării omului, din partea lui Dumnezeu, prin sămânța femeii era sortită eșecului.

Iată însă că Domnul nu-și uită promisiunea. El dă un înlocuitor pentru Abel, pe copilul Set și prin el apare o altă generație de oameni prin Enos, fiul lui Set. Această generație are o altă trăsătură a vieții membrilor ei – cheamă Numele Domnului. Această expresie („a chema Numele Domnului”) este folosită în Biblie pentru a arăta dorința omului de a restaura legătura cu Dumnezeu. Trebuie însă să înțelegem că această nevoie a omului după Dumnezeu este o dovadă a harului Său care îl face pe om să-L caute pe Dumnezeu. Omul, prin el însuși nu este în stare să-L dorească cu adevărat pe Dumnezeu și să-L caute ca să ajungă să cheme Numele Domnului. Domnul reaprinde în om această preocupare a omului după părtășia cu Dumnezeu.

Astfel vedem această nouă generație de oameni din Set care sunt preocupați nu doar de binecuvântările materiale ca generația lui Cain și, în mod deosebit, de viața cu Dumnezeu. Apar în această generație Enoh (v. 19-24), care trăiește o viață de umblare efectivă cu Dumnezeu și care experimentează eliberarea de moarte pentru a fi permanent cu Dumnezeu; care are nădejdea venirii zilei Domnului (vezi Iuda 14-15) și care este o mărturie a experimentării binecuvântărilor harului lui Dumnezeu. Apare apoi Lameh (5:28-31), care, prin credință vede în fiul său, Noe, mângâierea specială a lui Dumnezeu într-o umanitate care este din nou în decădere spirituală și apare fiul lui Lameh, Noe care a căpătat milă înaintea Domnului (6:8). Iată că astfel promisiunea din Geneza 3:15 capătă consistență, în ciuda căderii omenirii care escaladează pe zi ce trece.

Deși, generația lui Set este o generație a chemării din partea omului a Numelui Domnului, totuși în 6:1-7 vedem că omenirea nu merge spre bine ci înspre rău. Desigur, avem aici un amestec a celor două generații de oameni (cei din Cain cu cei din Set). Amestecul a pervertit întreaga umanitate. Dar este ceva mai mult decât atât. Se vorbește despre „fiii lui Dumnezeu” care au ales să se căsătorească cu fiii oamenilor. Ce s-a întâmplat exact nu înțelegem în mod exact. Cert este că îngerii căzuți (vezi Iuda; 2 Petru 2), care nu și-au păstrat vrednicia au căutat să pervertească rasa umană prin păcat. Faptul că din aceste relații de căsătorie au apărut „uriași” (în original „cei total decăzuți”), arată

că oamenii, probabil, în aroganța lor s-au văzut puternici, fără Dumnezeu, și astfel L-au respins total pe Dumnezeu, iar de aici, au decăzut în plan spiritual și moral în așa hal încât decăderea a ajuns în toată omenirea profundă și generalizată (6:5). Nu este de mirare că aceste lucruri L-au mâniat pe Dumnezeu în așa măsură încât a decis nimicirea întregii omeniri (6:6-7).

Dar, șansa de salvare a omenirii nu s-a pierdut. Domnul a arătat îndurare lui Noe și familiei lui. De ce? Pentru că el a fost socotit neprihănit prin credință (vezi Evrei 11:7; Geneza 6:9). Astfel, promisiunea răscumpărării prin sămânța femeii merge mai departe.

Începutul faptelor credinței – în ciuda decăderii generalizate a oamenilor

Geneza 6:9-22 (Evrei 11:7)

Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință (Evrei 11:7)

Noe a fost un om neprihănit înaintea lui Dumnezeu între oamenii păcătoși ai generației sale (Geneza 6:9). Cum a putut el să fie considerat de Dumnezeu neprihănit? Conform adevărului Sfintei Scripturi, omul este socotit neprihănit prin harul lui Dumnezeu, prin credință (vezi Geneza 6:8; Evrei 11:7). Nici un om nu poate fi acceptat de Dumnezeu în haina neprihănirii sale personale. Pentru că nici un om, din cauza căderii lui în păcat, nu poate avea o asemenea neprihănire. Dacă cineva este socotit neprihănit de Dumnezeu înseamnă că El i-a dat prin har această neprihănire (vezi Romani 3:21-26). Este de fapt neprihănirea Domnului Isus Cristos dată în dar de Dumnezeu aceluși om. Orice om o capătă prin credința în Dumnezeu, în jertfa de ispășire a lui Cristos (vezi și Geneza 15:6).

Credința lui Noe, prin care el a căpătat neprihănirea plăcută lui Dumnezeu, s-a arătat prin ascultarea credinței lui. Dumnezeu, în harul Său, l-a anunțat pe Noe că va nimici întreaga lume printr-un potop de ape. De aceea, Dumnezeu i-a cerut ca să construiască o corabie (un chivot) pentru a-și salva viața, familia și tot ceea ce urma să fie în corabie. În situația în care el trăia departe de vreo mare și în situația în care până la acea vreme nu a existat vreo ploaie care să cadă pe pământ, în mod normal să crezi că va veni un potop de ape care va îneca tot ce este viu pe pământ, era ceva dincolo de înțelegerea umană. Totuși, Noe a crezut pe Dumnezeu și a ascultat în totul de ceea ce El i-a spus (de cuvântul Domnului) (6:22).

Așadar, credința adevărată este o credință care se arată prin fapte, de fapt fapte cerute de Dumnezeu (vezi Efeseni 2:8-10; Iacov 2:14-26). Pavel, când vorbește despre credința mântuitoare el vorbește de fapt despre ascultarea credinței (Romani 1:5). Așadar, noi suntem mântuiți prin credință, nu prin fapte, însă credința vie generează fapte ale credinței. La fel și Noe. Domnul s-a îndurat de el și corabia l-a salvat pe Noe de furia potopului. Însă corabia a trebuit să o construiască, ca act al ascultării credinței, după porunca Domnului. Iată că credința în Dumnezeu a lui Noe s-a arătat în teama lui de Dumnezeu (Evrei 11:7), teamă care l-a făcut să creadă că potopul va veni în mod sigur și astfel Dumnezeu va pedepsi pe păcătoși și, de asemenea în ascultarea sa de Dumnezeu – a făcut corabia, tot ce i s-a poruncit (Romani 1:5; Efeseni 2:10; Geneza 6:22).